DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)
den 10 juni 1999 *

I mål C-334/97,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Paolo Stancanelli, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Alberto Dal Ferro, Vicenza, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande,

mot

Comune di Montorio al Vomano, genom sin legala ställföreträdare, företrädd av advokaten Paolo Scarpantoni, Teramo,

svarande,

angående en talan som väckts med stöd av artikel 181 i EG-fördraget (nu artikel 238 EG) om dels återbetalning av förskott som kommissionen har utbetalat till sökanden inom ramen för två avtal om genomförande av

* Rättegångsspråk: italienska.

demonstrationsprojekt på området för utnyttjandet av alternativa energikällor, dels förpliktande för sökanden att till kommissionen betala skadestånd,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna J.C. Moitinho de Almeida och C. Gulmann (referent),

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 4 februari 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 24 september 1997, med stöd av en skiljedomsklausul grundad på artikel 181 i EG-fördraget (nu artikel 238 EG), väckt talan mot Comune di Montorio al Vomano (nedan kallad Montorio). Kommissionen har yrkat att Montorio skall förpliktas att dels återbetala de belopp, sammanlagt

613 600 000 LIT, som kommissionen betalat i förskott inom ramen för två avtal om genomförande och igångsättning av ett integrerat system bestående av en anläggning för vindkraft och dieseldrift samt ett vattenkraftverk, jämte ränta med 894 557 399 LIT samt ränta som löper från den 31 augusti 1997 till dess betalning sker, dels betala skadestånd till kommissionen med 50 000 000 LIT.

2 Den 28 juli 1986 ingick Europeiska ekonomiska gemenskapen, företrädd av kommissionen, och Montorio två avtal med numren WE 147-85 och HY 149-85 (nedan kallade avtal 147 och avtal 149).

3 Dessa två avtal, med syfte att uppföra och igångsätta ett integrerat system bestående av en anläggning för vindkraft och dieseldrift (avtal 147) och ett vattenkraftverk (avtal 149), ingick i det ekonomiska stöd till demonstrationsprojekt som kommissionen beviljat genom ett beslut av den 8 november 1985, på området för utnyttjandet av alternativa energikällor, i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1972/83 av den 11 juli 1983 (EGT L 195, s. 6).

4 Enligt artikel 13 i avtalen "är parterna överens om att Europeiska gemenskapernas domstol skall avgöra alla eventuella tvister om detta avtals giltighet, tolkning eller tillämpning".

5 Enligt artikel 14 i båda avtalen "skall italiensk lag tillämpas på avtalet".

Avtal 147

6 Den anläggning som avtalet avsåg skulle göra det möjligt att täcka energibehoven för ett projekt avseende ett turist- och bostadscentrum i Cusciano (en liten by i Montorio).

7 Enligt artikel 2 och bilaga I, avdelning A, punkt 2.1 i avtal 147 skulle arbetet med att anlägga systemet för vindkraft och dieseldrift, som påbörjats den 8 april 1986, vara avslutat den 30 november 1988.

8 Enligt artikel 4.1 i avtal 147 åtog sig Montorio det tekniska och ekonomiska ansvaret för de arbeten som avsågs i bilaga I till avtalet. Enligt artikel 4.3 åtog sig Montorio att inom tre månader från avtalets undertecknande och därefter varje kvartal lämna en redogörelse för arbetenas fortskridande och en sammanställning över utgifter. Enligt artikel 4.4 skulle Montorio omedelbart informera kommissionen, med nödvändiga preciseringar, om sådana händelser som kunde äventyra att avtalet fullgjordes. I enlighet med artikel 4.5.1 åtog sig kommunen dessutom att utan dröjsmål tillhandahålla kommissionen alla uppgifter som denna begärde beträffande arbetsprogrammets verkställande. Enligt artikel 4.5.2 ålåg det Montorio att till kommissionens förfogande ställa de tekniska och ekonomiska handlingar som var nödvändiga för att kontrollera att arbetsprogrammet verkställdes.

9 Enligt artikel 8 i avtalet "kan [detta] hävas av kommissionen om kontrahenten inte uppfyller de skyldigheter som åligger denne enligt avtalet, i synnerhet i fall av bristande iakttagande av tidsfristerna för att lämna de rapporter som avses i artikel 4.3, efter en anmodan som delgivits genom rekommenderat brev med mottagningsbevis, såvida avtalsförpliktelserna inte fullgörs inom en månad... I sådant fall skall kontrahenten till kommissionen omedelbart återbetala de belopp som utbetalats som ekonomiskt stöd, jämte ränta från och med den dag då dessa belopp erhölls. Räntesatsen skall vara den som Europeiska investeringsbanken tillämpade den dag då kommissionen beslutade att bevilja ekonomiskt stöd till projektet".

10 Den 20 augusti 1986 betalade kommissionen ett förskott om 246 000 000 LIT till Montorio.

11 I januari och i september 1987 uppmanade kommissionen skriftligen Montorio att iaktta skyldigheten att lämna redogörelser enligt artikel 4.3 i avtal 147.

12 Genom en skrivelse av den 3 november 1987 gick kommissionen med på Montorios begäran om en förlängning till den 31 maj 1989 för att slutföra arbetena.

13 Uppdelat på tre tillfällen under åren 1987 och 1988 betalade kommissionen ett sammanlagt belopp om 209 200 000 LIT till Montorio.

14 Kommissionen såg sig tvingad att i november 1988 och i mars 1989 påminna Montorio om dess skyldigheter enligt artikel 4.3 i avtal 147.

15 Genom en skrivelse av den 18 september 1991 meddelade Montorio kommissionen att turist- och bostadscentrumet i Cusciano inte skulle komma att genomföras som ursprungligen planerats, och att det därför var nödvändigt att ändra det ursprungliga projektet. Denna ändring bestod i att installera en vindgenerator kopplad till elnätet, och energin från denna skulle distribueras till hela kommunen. Montorio förutsåg att dessa arbeten skulle vara avslutade den 31 december 1992. Den försäkrade att den del av finansieringen av projektet som inte garanterades av Europeiska gemenskapen skulle vara täckt.

16 Genom en skrivelse av den 20 december 1991 krävde kommissionen dels en kopia av det formella beslut som fattats av kommunens behöriga myndigheter om

hur finansieringen av det ändrade projektet skulle fördelas, dels en kopia av tillståndet att ansluta turbinen till elnätet. Montorio svarade den 8 januari 1992.

17 Efter en inspektion på plats i mars 1992 begärde kommissionen, i en skrivelse av den 25 augusti 1992, att Montorio i synnerhet skulle tillhandahålla följande handlingar:

— den skriftliga överenskommelsen med Regione Abruzzo, med uppgift om med vilket belopp denna avsåg att bidra till det nya projektet och datum för utbetalning av detta bidrag,

— en finansieringsanalys beträffande den totala kostnaden för projektet, och

— ett nytt arbetsprogram som visade hur det nya projektet skulle genomföras.

Kommissionen angav att den hade för avsikt att begagna sig av artikel 8 i avtal 147, för det fall dessa handlingar inte kom den till handa före den 30 september 1992.

18 Montorio svarade den 13 oktober 1992 och begärde i själva verket ytterligare en förlängning. Genom två skrivelser av den 29 oktober 1992 informerade kommunen kommissionen om att förseningarna i genomförandet av konstruktionsarbetena för det projekt som avsågs i avtalet berodde "på dröjsmål av byråkratisk natur vid de myndigheter som är behöriga att bevilja miljötillstånd" och uppgav att Regione Abruzzo ännu inte hade fattat beslut om att bevilja den andra delen av det ekonomiska stöd som föreskrivits i regiondekret nr 1550 av den 4 december 1986. I en av dessa skrivelser preciserades att det nya

arbetsprogrammet, med uppgift om hur arbetena fortskred, medföljde som bilaga.

19 Den 30 november 1992 förklarade kommissionen att den hävde avtalet med motiveringen att den inte erhållit de handlingar den i sin skrivelse av den 25 augusti 1992 hade begärt att få. Till följd av hävningen begärde kommissionen den 19 december 1995 och den 24 januari 1996 återbetalning av de belopp som betalats ut. Montorio har inte gjort någon som helst återbetalning.

Avtal 149

20 Enligt artikel 2 och bilaga I, avdelning A, punkt 2.2 i avtal 149 skulle de arbeten som var föremål för avtalet, som avsåg en vattenkraftanläggning på 300 kW, vara avslutade senast i maj 1988.

21 I enlighet med artikel 4.2.1 och bilaga I, avdelning A, punkt 3 i avtal 149 hade Montorio gett bolaget Tecno Srl (nedan kallat Tecno) i uppdrag att uppföra denna vattenkraftanläggning.

22 Enligt artikel 4.3.1 i avtal 149 var Montorio, för det fall det var omöjligt att påbörja arbetena, skyldig att informera kommissionen och föreslå ett nytt datum. Dessutom skulle Montorio inom tre månader från avtalets undertecknande lämna en delrapport om projektets fortskridande tillsammans med en sammanställning av utgifter under perioden.

23 Artiklarna 4.1 och 8 i avtal 149 har en med artiklarna 4.1 och 8 i avtal 147 identisk lydelse.

24 Den 8 augusti 1986 betalade kommissionen ett förskott om 158 400 000 LIT till Montorio.

25 Den 27 januari 1987 anmodade kommissionen Montorio att iaktta sina skyldigheter enligt artikel 4.3.1 i avtal 149, eftersom Montorio varken hade lämnat den första delrapporten beträffande arbetenas fortskridande eller sammanställt utgifterna inom den frist som angavs i denna bestämmelse. Den 3 juli samma år riktade kommissionen en ny anmodan till Montorio genom en liknande skrivelse.

26 Den 8 januari 1988 uppfordrade kommissionen kommunen att iaktta sina skyldigheter och preciserade att avtalet, för det fall kommunen underlät att uppfylla dessa skyldigheter, i annat fall skulle kunna komma att hävas i enlighet med dess artikel 8.

27 Eftersom Montorio inte svarade på dessa uppmaningar och påminnelser, sände kommissionen den 16 mars 1988 en skrivelse med hävning av avtalet samt en begäran om återbetalning av det ekonomiska bidrag om 158 400 000 LIT som kommunen hade erhållit, jämte ränta på detta belopp. Montorio har inte återbetalat de begärda beloppen.

Hävningen av avtalen

Avtal 147

28 Kommissionen har i synnerhet gjort gällande att den vid flera tillfällen beviljade Montorio förlängning av tidsfristerna för att uppfylla dess skyldigheter enligt avtalet och att den därefter, genom en skrivelse av den 25 augusti 1992, anmodade kommunen att senast den 30 september samma år inkomma med vissa handlingar, i synnerhet de som omnämnts i punkt 17 i denna dom. Kravet på att tillhandahålla dessa handlingar framställdes i enlighet med artiklarna 4.4, 4.5.1 och 4.5.2 i avtalet. Kommissionen har anfört att den i en skrivelse av den 30 november 1992 delgav Montorio hävningen av avtal 147 med tillämpning av dess artikel 8, eftersom Montorio inte hade översänt dessa handlingar.

29 Montorio har gjort gällande att begäran om hävning av avtalet, med stöd av artikel 1453 i den italienska civillagen, skall avvisas och har för det första hävdat att kommissionen borde ha anmodat den kommunala administrationen att uppföra anläggningarna i fråga och för detta ändamål fastställa en tidsfrist som om den överskreds fick till effekt att avtalet hävdes. Kommunen har vidare anfört att den var berättigad att tro att kommissionen var villig att invänta utgången av det rättsliga förfarande som Montorio inlett mot Tecno samt det nya beslutet av Regione Abruzzo beträffande finansieringen av arbetena, mot bakgrund av att det gått nästan tio år innan kommissionen använde sig av föreskrivna möjligheter för att vidta sanktionsåtgärder mot underlåtenheten att respektera tidsfristen för arbetenas slutförande.

30 Montorio har slutligen gjort gällande att den uttryckliga hävningsklausulen i artikel 8 inte är tillämplig av följande skäl:

— Den skriftliga anmodan sändes inte som rekommenderat brev med mottagningsbevis.

— Kommissionen fortsatte att begära redogörelser även efter tidsfristens utgång, varför dess uppträdande innebär ett avstående från den uttryckliga hävningsklausulen.

— Kommunen översände de efterfrågade handlingarna den 29 oktober 1992 och fullgjorde på så sätt sina skyldigheter enligt avtalet.

31 Vad avser invändningen om rättegångshinder konstaterar domstolen att kommissionens talan, i motsats till vad Montorio gjort gällande, inte är en begäran om att avtalet skall hävas rättsligt på grund av avtalsbrott, med stöd av artikel 1453 i den italienska civillagen, utan en begäran om fastställelse av att hävningen av avtalet har skett med rättsligt bindande verkan med tillämpning av den hävningsklausul som föreskrivs i artikel 8, vars allmänna innehåll omfattas av artikel 1456 i den italienska civillagen.

32 Under alla omständigheter är de två grunder som Montorio har anfört till stöd för sin invändning om rättegångshinder verkningslösa. Det förhållandet att kommissionen inte anmodat Montorio att särskilt fullgöra sin skyldighet enligt avtalet att uppföra anläggningarna i fråga, och inte fastställt en tidsfrist som om den överskreds fick till effekt att avtalet hävdes, är för det första inte sådant att det i sig medför att talan skall avvisas. Enligt artikel 8 i avtal 147 finns det nämligen även andra avtalsbrott än det som anförts av Montorio som kan utmynna i en hävning av avtalet. För det andra, när det gäller grunden om en påstådd kränkning av Montorios berättigade förväntningar, kan det konstateras att — även för det fall det vore möjligt att avvisa en talan på grund av att dess väckande utgör en kränkning av svarandens berättigade förväntningar — sakomständigheterna, såsom de framgår av akten och särskilt redovisats ovan i punkterna 17—19, är sådana att det är uteslutet att kommissionen kan ha gett upphov till en berättigad förväntning hos Montorio på att den inte skulle vidta rättsliga åtgärder förrän det rättsliga förfarande som svaranden inlett mot Tecno beträffande avtalsbrott hade avslutats och innan det förelåg ett nytt beslut från Regione Abruzzo avseende finansieringen av arbetena.

33 Invändningen om rättegångshinder kan därför inte godtas.

34 Beträffande Montorios övriga grunder skall det för det första konstateras att kommissionen, i motsats till vad kommunen har gjort gällande, har företett en kopia av mottagningsbeviset för den skriftliga anmodan av den 25 augusti 1992. Montorio besvarade dessutom denna genom en skrivelse av den 13 oktober samma år och kan således inte göra gällande att kommunen aldrig har tagit emot skrivelsen.

35 För det andra har det inte framförts någon som helst bevisning som kan styrka riktigheten i Montorios påståenden om att kommissionen skulle ha fortsatt att begära redogörelser även efter utgången av den tidsfrist som gavs i anmodan av den 25 augusti 1992.

36 För det tredje har kommissionen hävdat att den inte har erhållit de handlingar som omnämns i punkt 17 ovan, och Montorio har inte förmått styrka att den faktiskt har sänt handlingarna till kommissionen.

37 Det skall i detta avseende konstateras att Montorio inte har bestritt att den hade en skyldighet att tillhandahålla kommissionen dessa handlingar och inte har åberopat att hävningsklausulen i artikel 8 i avtal 147 inte skulle vara tillämplig om denna skyldighet inte fullgjordes. Det framgår således att parterna i avtalet har ansett att denna skyldighet var en väsentlig del av avtalet, och underlåtenhet att fullgöra skyldigheten var en omständighet som kunde medföra automatisk hävning av avtalet.

38 Det har fastställts att Montorio inte har fullgjort skyldigheten i fråga, och kommissionens automatiska hävning med tillämpning av den nämnda hävningsklausulen, som delgetts Montorio genom skrivelse av den 30 november 1992, är följaktligen välgrundad.

Avtal 149

39 Kommissionen har erinrat om att Montorio med tillämpning av artikel 4.3.1 i avtal 149 var skyldig att inom tre månader från avtalets undertecknande tillhandahålla en delrapport om fortskridandet av det arbetsprogram som beskrivits i bilaga I till detta avtal, tillsammans med en sammanställning av utgifter under samma period. Trots ett flertal skrivelser med uppmaning till Montorio att överlämna dessa handlingar och trots anmodan i detta avseende, underlät kommunen att efterkomma begäran. Kommissionen har angett att den därför delgav Montorio hävningen av avtalet genom rekommenderat brev av den 16 mars 1988.

40 I sin duplik har Montorio gjort gällande att den aldrig erhållit denna skrivelse, vilket medför att hävningen av avtalet inte skedde år 1988 utan först när kommissionen väckte sin talan.

41 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 22 i sitt förslag till avgörande är det uppenbart att denna grund skall avvisas. Enligt artikel 42.2 i domstolens rättegångsregler får nya grunder nämligen inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. Det framgår emellertid inte att så skulle ha varit fallet här.

42 Montorio har för övrigt inte bestritt att förutsättningarna för att kunna häva avtalet var uppfyllda. Det framgår i detta avseende av akten att kommissionens automatiska hävning med tillämpning av hävningsklausulen i artikel 8 i avtal 149, jämförd med artikel 4.3.1 i detta, som delgetts Montorio genom rekommenderad försändelse av den 16 mars 1992, är välgrundad.

Återbetalning av förskotten

43 Det framgår av artikel 8 tredje stycket i avtal 147 och avtal 149 att om den hävningsklausul som föreskrivs i denna artikel tas i anspråk skall Montorio till kommissionen omedelbart återbetala de belopp som utbetalats i förskott. Det totala beloppet av dessa förskott uppgår i detta fall till 613 600 000 LIT.

Räntor

44 Montorio har gjort gällande att klausulen i artikel 8 tredje stycket i avtal 147 och avtal 149, som anger att räntesatsen skall vara den som Europeiska investeringsbanken tillämpade den dag då kommissionen beslutade att bevilja ekonomiskt stöd till projektet, är ogiltig. Den har i detta avseende anfört att borgmästaren, när han särskilt godkände artikel 8 i dessa kontrakt, i enlighet med artiklarna 1341 och 1342 i den italienska civillagen, accepterade villkoren beträffande hävning av avtalet men att hans accept inte omfattade den del som avser tillämplig räntesats. Montorio har även gjort gällande att ränta på beloppen, det vill säga laglig ränta, enligt artikel 8 i avtalet börjar löpa först när avtalet hävs och inte från den tidpunkt då de olika beloppen betalas ut.

45 I sin duplik har Montorio dessutom gjort gällande att avtalsbestämmelsen som föreskriver en ränta som är högre än den lagliga räntan är olaglig, eftersom den faktiska räntesatsen inte anges och eftersom den dominerande avtalsparten är skyldig att meddela den andra avtalsparten alla uppgifter som kan vara väsentliga.

46 Denna sista grund skall avvisas av samma skäl som anförts i punkt 41 i denna dom.

47 Det kan beträffande Montorios invändning konstateras att, om en bestämmelse som den som är i fråga i detta fall och som fastställer räntesatsen kan vara en klausul som utgör utnyttjande av ställning och som måste godkännas särskilt enligt artikel 1341 andra stycket i den italienska civillagen, det är utrett att artikel 8 i avtal 147 och avtal 149, och således bland annat den klausul i vilken den avtalsenliga räntan fastställs, uttryckligen godkändes skriftligen den 25 juli 1986 av borgmästaren i Montorio. Denna invändning kan följaktligen inte godtas.

48 Montorio har inte bestritt kommissionens påstående om att den räntesats som Europeiska investeringsbanken tillämpade den dag då kommissionen beslutade att bevilja ekonomiskt stöd till projektet var 14,2 procent, och det är således denna räntesats som skall användas vid beräkningen av ränta på de belopp som betalats i förskott av kommissionen.

49 Den grund Montorio anfört beträffande den tidpunkt från vilken räntan börjar löpa måste också underkännas. Det framgår nämligen klart av artikel 8 tredje stycket i avtal 147 och avtal 149 att denna tidpunkt inföll då förskotten erhölls.

50 Beträffande avtal 147 har kommissionen gjort gällande att räntan började löpa den 1 december 1986 beträffande det första förskottet om 246 000 000 LIT, den 1 mars 1988 beträffande det andra förskottet om 49 200 000 LIT, den 1 juni 1988 beträffande det tredje förskottet om 110 800 000 LIT och den 1 augusti 1988 beträffande det fjärde och sista förskottet om 49 200 000 LIT. När det gäller avtal 149 har kommissionen anfört att den ränta som skall utgå på förskottet om 158 400 000 LIT började löpa den 1 november 1986.

51 Av akten i målet framgår inga omständigheter som ger anledning att ifrågasätta dessa tidpunkter och belopp, varför kommissionens yrkande beträffande ränteberäkningen skall bifallas.

Skadeståndet

52 Kommissionen har dessutom, med stöd av artikel 1453 i den italienska civillagen, yrkat att Montorio skall förpliktas att betala skadestånd till den med 50 000 000 LIT för den skada som kommissionen har åsamkats på grund av avtalsbrottet. Skadan består enligt kommissionen i slöseri med personalresurser och i de skadliga följderna för institutionens anseende.

53 Vad beträffar det påstådda slöseriet med kommissionens personalresurser kan det beträffande tiden som föregick hävningen av avtalen konstateras att artikel 4.3 jämförd med artikel 8 i avtalet gav kommissionen möjlighet att i god tid vidta åtgärder till följd av att kontrahenten inte uppfyllde sina åtaganden och att ensidigt och i förtid avsluta avtalsförhållandet. Kommissionen har för övrigt själv påpekat att den för att vara tillmötesgående gentemot Montorio beviljade förlängningar av fristen för att kommunen faktiskt skulle kunna uppfylla sina skyldigheter enligt avtalet. Under dessa omständigheter kan kommissionen inte förvänta sig att svaranden skall ta på sig ansvaret för en skada som beror på kommissionens egna beslut eller dess egen passivitet.

54 Vad beträffar tiden efter hävningen av avtalen kan det vidare konstateras att parternas utgifter för det rättsliga förfarandet i alla händelser inte kan anses utgöra en skada som skall särskiljas från rättegångskostnaderna.

55 Vad beträffar den övriga grund för skadestånd som kommissionen anfört om påstått skadliga följder för institutionens anseende, har kommissionen inte på ett klart och övertygande sätt visat att sådana följder faktiskt föreligger.

56 Kommissionens skadeståndsyrkande skall därför ogillas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Montorio har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Comune di Montorio al Vomano skall på grund av avtalen nr WE 147-85 och nr HY 149-85 till kommissionen betala:**

— **ett belopp om 246 000 000 LIT, jämte ränta på detta belopp med 14,2 procent från och med den 1 december 1986 till dess full betalning sker,**

— **ett belopp om 49 200 000 LIT, jämte ränta på detta belopp med 14,2 procent från och med den 1 mars 1988 till dess full betalning sker,**

— ett belopp om 110 800 000 LIT, jämte ränta på detta belopp med 14,2 procent från och med den 1 juni 1988 till dess full betalning sker,

— ett belopp om 49 200 000 LIT, jämte ränta på detta belopp med 14,2 procent från och med den 1 augusti 1988 till dess full betalning sker,

— ett belopp om 158 400 000 LIT, jämte ränta på detta belopp med 14,2 procent från och med den 1 november 1986 till dess full betalning sker.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Comune di Montorio al Vomano skall ersätta rättegångskostnaderna.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juni 1999.

R. Grass — Justitiesekreterare

J.-P. Puissochet — Ordförande på tredje avdelningen